

บทที่ ๑

หญิงสาวมองรูปถ่ายในกรอบไม้ประดับดอกกลิ่นหอมประดิษฐ์ผ่านแว่นกันแดดสีชาที่ใช้ซ่อนดวงตาบวมช้ำซึ่งผ่านการร้องไห้มาตลอด เทียวบินด้วยความทุกข์ระทมร้าวรานใจ ขอบตาร้อนผ่าวเมื่อสบกับดวงตากลมโตะสุกใสและรอยยิ้มอ่อนหวานอันแสนคุ้นเคยของคนในรูป ความปวดร้าวสะท้อนขึ้นมาในอกเมื่อคิดว่าจะไม่มีโอกาสได้เห็นรอยยิ้มนั้นอีกแล้ว

มือบางยื่นไปรับรูปจากแม่วันที่นั่งสะอื้น ทียบยาดมขึ้นแต่จะปลายจมูกสลับกับผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา

ชมอักษรใช้เวลาอยู่หน้าทีวีสีขาวเหนือแท่นประดับดอกกลิ่นหอม นั้นนานกว่าคนอื่น ๆ ราวกับต้องการส่งผ่านความรู้สึกและคำตัดพ้อไปยังคนที่จากไกลด้วยเหตุผลอันไม่ควรจะเป็น

เมื่อถอยออกมา แทนที่จะไปนั่งร่วมกับเจ้าภาพบนโซฟาที่ทางวัดจัดให้ ทิฐิและความทรงจำในวัยเยาว์กลับพาร่างโปร่งบางเดินแยกออกมาหนึ่งที่เก้าอี้ตัวริมสุด ห่างไกลจากบิดาและมารดาเลี้ยง

ภายใต้ท่าที่เข้มแข็งคล้ายไม่ແส้กับเสียงร่ำไห้และคำนิทาของ

คนที่มาร่วมงาน ใครเลยจะรู้ว่าน้ำตารินหลังไปแล้วเท่าไร

"เชื่อว่าห้องไม่มีพ่อ พ่อผู้ชายไม่เอาก็เลยกินยาตาย"

เสียงหนึ่งดังมาจากทางด้านหลังอย่างเห็นเรื่องราวของคนที่ตนมา
ไหว้ลาขอโหสิเป็นเพียงข่าวซุบซิบนินทาสนุกปากที่นึกอยากจะพูด
อย่างไรก็ได้

"ถึงว่า...คนพ่อเก็บศพลูกสาวไว้แค่สามวัน คงกลัวผีตายทั้งกลม
นะเธอ"

"ใช่ แล้วเธอดูสิ งานศพลูกสาวท่านเจ้าสัวใหญ่แท้ๆ แยกมาไม่
ถึงสามสิบหอรอก"

"โธ้ย ก็ต้องปิดข่าวนี้ละ เรื่องแบบนี้ใครจะอยากให้คนอื่นรู้กัน"

ร่างบางที่ทนฟังอยู่นานลุกพรุดจากเก้าอี้ ตาคมตวัดมองต้นเสียง
โดยปราศจากคำพูดใดๆ

หนึ่งในนั้นเหมือนจะรำลึกได้ว่าหล่อนเป็นลูกสาวคนรองของบ้าน
วรภักดี จึงหันไปสะกิดเพื่อนให้เงียบเสียงและหลบไปนั่งเก้าอี้ทางด้าน
หลังแทน

ชมอักษรกระแทกตัวลงนั่ง สูดหายใจแรงๆ สองครั้ง หลับตา
พยายามดึงสติกลับมาแม้จะทำได้ยากเย็น

"มีอะไรหรือคะคุณชม" แม่วัน แม่นมที่คอยดูแลหล่อนและ
ถนัดवादมาตั้งแต่เด็กเข้ามาถามไถ่

"แค่คนปากพล่อยสองคนนะค่ะ งานศพเขาแท้ๆ ยังนั่งนินทา
อยู่ได้ น่ารังเกียจที่สุด"

"ใจเย็นๆ ก่อนนะค่ะ คนก็เป็นเสียอย่างนี้ เรื่องทุกข้ออะไรที่
ไม่ใช่ของตัวเองก็ถือเอามาพูดสนุกปากไปเท่านั้น"

ชมอักษรถอนใจหนัก หล่อนคงไม่ใส่ใจหากผู้หญิงพวกนั้นจะเอา
เรื่องนี้ไปพูดกันที่อื่น เพราะแม่จะเจ็บปวด แต่หล่อนยอมรู้แก็ใจ
ตนเองดีว่าสิ่งที่คนเหล่านั้นพูดจริงเท็จเพียงใด

ถนัดวาดเลือกทำร้ายตนเองและลูกในท้องด้วยการกินยานอนหลับเกินขนาดเพื่อจบปัญหาที่เจ้าตัวไม่สามารถรับไหว ผู้หญิงหัวอ่อนช่างฝัน จิตใจเปี่ยมไปด้วยความดีงามและพร้อมจะแบ่งปันความรักให้ผู้อื่น ไม่เคยแม้แต่จะคิดร้ายกับใคร หากคนเพียงคนเดียวที่ถนัดวาดเลือกทำร้ายกลับเป็นตัวเอง

"เพราะอะไรกัน..."

แม้วันมองผู้อ่อนวัยกว่าด้วยความเข้าใจ ตัวนางเองก็เท่ากับเสียคนที่รักประดุจลูกในไส้ไปด้วยเช่นกัน

นางได้แต่คิด หากเช้าวันนั้นนางรู้ตัวเร็วกว่านี้อีกสักนิด ถ้าจุกใจคิดและเข้าไปหาได้ทัน ทุกอย่างคงไม่สายเกินไป ถนัดวาดคงยังอยู่และความเห็นห่างระหว่างท่านเจ้าสัวกับลูกสาวคนรองคงไม่เพิ่มจนเข้าหน้ากันแทบไม่ติด

ความโกรธเคืองแต่เดิมที่ผลักดันให้ชมอักษรซึ่งเจ้าทริฐู้ ต้อวันกว่าพี่สาว ตัดสินใจออกจากบ้านโดยไม่ฟังโอรุณของวรภักดีนั้นคือการตายของนางปานวาด...แม่ของหล่อน

ชมอักษรทนไม่ได้ที่พ่อเป็นสาเหตุให้แม่ต้องทุกข์ทรมานจนถึงขั้นตรอมใจตายกับความมารัก หลายเมีย ไม่รู้จักพอของท่านเจ้าสัวนรินทร์

ในตอนนั้นหญิงสาวชักชวนถนัดวาดให้ตามออกไปอยู่ด้วยกัน หากพี่สาวกลับยื่นกรานที่จะอยู่ในรั้ววรภักดีต่อไป

‘ถ้าไปกันหมดแล้วใครจะเป็นคนดูแลพ่อ’

‘เมียเขามีตั้งเยอะ พี่นั้นจะไปกลัวอะไร’ คนน้องซึ่งหัวแข็งกว่ากล่าวอย่างไม่ยั้ง

‘เมียมีหรือจะดูแลดีเหมือนลูก’ ถนัดวาดให้เหตุผลอย่างคนที่ไม่เห็นความสำคัญของคนอื่นมาก่อนตนเองเสมอ

‘พี่ไม่ว่าหรือถ้าชมออยากจะออกไปอยู่ข้างนอก แต่พี่ขอ...อย่างน้อย

ก็กลับมาเยี่ยมพ่อบ้าง'

ชมอักษรรับปาก แต่กลับไม่สามารถทำได้ดังที่พูดไว้

เมื่อออกมาอยู่เองและเริ่มทำงานจนเพื่อนชักชวนให้ไปเรียนต่อ
ยังต่างประเทศ หญิงสาวก็ไม่เคยหวนกลับมาถึงวรวรภักดีอีกเลย
จนกระทั่งวันนี้ วันที่หล่อนต้องเสียคนในครอบครัวที่หล่อนรักที่สุด
คนสุดท้ายไป

ร่างบางรอนแค้นแก้มที่มาร่วมงานกลับกันไปเกือบหมด เหลือเพียง
คนในบ้านของบิดาแล้วจึงเข้าไปไหว้ลาเขาอย่างที่บุตรควรทำต่อบุพการี

"หนูลานะคะพ่อ"

"แล้วคืนนี้จะไปพักที่ไหน"

แม้จากกันด้วยไมตรี หากในเวลาที่เพิ่งผ่านการสูญเสีย ในใจเล็กๆ
ของท่านเจ้าสัวเองก็ต้องการให้ลูกสาวคนรองกลับไปอยู่ที่บ้านด้วยกัน
แต่ความปากหนักถือดีไม่ต่างกันทั้งพ่อและลูก ทำให้ไม่มีใครพูดอะไร
ออกมา

ใบหน้าดูเคร่งเจ้าระเบียบบนนั้นดูแก่ลงไปมาก ทั้งรอยข้ำได้ดวงตา
และความอิดโรยที่ฉายชัดในสีหน้าทำให้หญิงสาวพูดประโยคต่อไป
ด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

"ตอนแรกตั้งใจจะไปพักที่โรงแรมคะ แต่แม่วันชวนให้กลับไป
เก็บเสื้อผ้าของพินิตเตรียมไว้บริจาควันพຽຽນนี้ หนูเลยจะไปอยู่กับแก
ที่คอนโดฯ"

"ตายแล้ว หนูชม" แม่เลี้ยงของหล่อนอุทานเสียงลั่น

นางรีบกระวีกระวาดเข้ามาเกาะแขนท่านเจ้าสัว มองเล็กลักซ้าย
ขวา ถามหล่อนด้วยความหวาดหวั่น

"จะไปอยู่ห้องที่ยันนิตตายนะหรือ กล้าจริงนะเรา ไม่กลัวผีพี่
เราจะไปหาหรือยังงัย"

"มีอะไรจะต้องกลัวคะ" หล่อนถามกลับนางสารภี แม่เลี้ยงที่อายุมากกว่าหล่อนเพียงรอบเดียวด้วยความโมโห "พีนัดเป็นพี่ของชม แล้วชมก็ไม่เคยทำอะไรให้เธอเจ็บช้ำน้ำใจจนต้องมาหลอกมาหลอนกัน"

สารภีแบ่ปาก สะบัดหน้าพริตเมื่อเห็นว่าคนฟังไม่ใส่ใจคำเตือนของตน

"แต่ถ้ามาจริงก็ดีสิคะ ชมจะได้บอกให้พีนัดไปเยี่ยมคุณสารภีบ้าง"

"ว้าย จะบ้าเหรอ" สารภีอุทานเสียงลั่น "เรื่องอะไรจะต้องให้ไปหาฉัน"

หญิงสาวมองท่าทางหวาดกลัวของฝ่ายนั้นแล้วได้แต่สมเพช

"ถ้าไม่เคยทำอะไรให้คนตายเคืองแค้น จะต้องกลัวอะไรกันคะ คุณสารภี"

ชมอักษรพอรู้อมาบ้างว่าหลังหล่อนออกจากบ้านวรภักดี นางสารภี ซึ่งเป็นเมียคนสุดท้ายของท่านเจ้าสัวก็ถืออภิสิทธิ์เมียรัก ตั้งตัวเป็นใหญ่จัดการโยกย้ายข้าวของที่เคยเป็นของมารดาหล่อนไปเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง โดยไม่ฟังคำทัดทานจากถนัดवाद ที่ร้ายไปกว่านั้น ท่านเจ้าสัวเองยังเห็นดีเห็นงามให้ถนัดवादชนเครื่องเพชรชุดใหญ่ของมารดาออกมาประเคนให้นางอีก

"หรือเพราะทำกับเขาไว้มากคะ เลยต้องหาพระมาห้อยเสียเต็มคอบแบบนี้"

รอยยิ้มเยาะประดับบนมุมปากเมื่อเลื่อนสายตาไปยังคอของอีกฝ่ายที่มีพระเครื่องห้อยประดับอยู่หลายองค์

"คุณพี่ดูลูกสาวคุณพี่สิคะ ปากคอเราะรายเหมือนเดิมไม่มีผิด"

"ชมร้ายเฉพะาะกับคนที่ควรจะต้องร้ายเท่านั้นแหละคะ"

"หมายความว่ายังไงยะ" สารภีขึ้นเสียง ปลอดภัยที่เกาะแขนท่านเจ้าสัว ทำสะเอวอย่างเอาเรื่อง

"ยังจะต้องแปลไทยเป็นไทยให้ฟังอีกหรือคะ"

"พอ! พอได้แล้ว!" เสียงใหญ่ทรงอำนาจของท่านเจ้าสัวรินทร์
หยุดการเคลื่อนไหวของทุกคน

สายตากริ้วกราดมองทั้งสองอย่างตำหนิ "สารภีไปรอฉันที่รถ"

"แต่ว่า..."

"ไป!" คำสั่งสั้นกระชับทำให้เจ้าของชื่อฮึดฮัดเดินกระแทกสันไป
รอที่รถอย่างเสียไม่ได้

ท่านเจ้าสัวหันมามองลูกสาวคนรองอีกครั้ง ถอนใจยาวอย่างหนัก

ตั้งแต่ว่าณัดवादตาย เขาก็ไม่เป็นอันกินอันนอน คนเป็นพ่อ
ต่อให้บอกพร่องในหน้าที่ โดยเฉพาะกับลูกทั้งสองคน แต่ก็เชื่อว่าเขา
จะไม่รู้ลี้กเสียใจ

เจ้าสัวรินทร์มองสายตาดำหนิ แข็งกร้าวของชมอักษรอย่างไม่
ชอบใจนัก

"เลิกมองฉันอย่างนั้นเสียที"

หญิงสาวไม่ตอบ แต่กลับจ้องลึกเข้าไปในดวงตาแข็งดุของบิดา
ราวกับต้องการจะค้นหาความผิดปกติแม้เพียงนิดเดียว แต่คนพระนาง
เชื่อมั่นในตนเองเช่นท่านเจ้าสัวมีหรือจะแสดงอาการออกมา

"ถึงแก่จะไม่เคารพฉัน ก็สำนึกไว้เสียบ้างว่าฉันยังเป็นพ่อแก่อยู่"

"หนูสำนึกในข้อนั้นเสมอค่ะ" ชมอักษรเน้นย้ำทุกคำด้วยแววตา
ปวดร้าว

"ถ้าอย่างนั้นก็หยุดมองเหมือนว่าฉันเป็นคนทำให้พี่แกต้องตาย
ได้แล้ว ฉันจะบอกให้ว่าคนที่แกควรประณามคือไอ้ผู้ชายเลวๆ นั้น
ไม่ใช่ฉัน"

"ถ้าจะพูดอย่างนั้น..." น้ำเสียงประชด ตวัดหัวน้ไข้อยู่ "พ่อ
ก็ไม่ต้องเสียเวลาโทษคนอื่นหรอกค่ะ พุดออกมาเลยดีกว่าว่าพื้นดินเป็น
คนผิด ผิดที่เกิดมาเป็นลูกพ่อ ผิดที่เอาตัวเองไปพันพัวกับผู้ชายชั่วๆ
จนต้องระเห็จออกจากบ้าน ผิดที่คิดสั้นตัดสินใจแก้ปัญหาวงนี้

พินัดเขาผิดเองที่ต้องตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ชายไร้หัวใจ ไม่ว่าจะ
ตอนนี้หรือตอนไหน ไม่ว่าจะกับคนในหรือนอกครอบครัวก็ตาม"

เพียะ!

รอยฝ่ามือขนาดใหญ่ปรากฏบนใบหน้าवलชาวเป็นจำแลงสีแดง
ชัดเจนน่ากลัว

เจ้าส่วนรินทร์มองสลับใบหน้าลูกสาวกับฝ่ามือของตนเอง ความ
รู้สึกผิดตาโถมเข้าสู่จิตใจ... วูบเดียว และดับไปด้วยทิวทัศน์แรงกล้าที่
ยึดถือตัวเองเป็นที่ตั้ง

หญิงสาวเซิดหน้า ไม่แม้แต่จะสัมผัสข้างแก้มที่เจ็บร้าวไปจนถึง
โอบุ ดวงตาดำใหญ่ขมขื่น มองตอบบิดาที่ได้แต่ยืนนิ่งงัน พุดด้วย
น้ำเสียงราบเรียบ เยือกเย็น

"ขอบคุณค่ะ ขอบคุณที่ช่วยทำให้หนูมั่นใจว่าหนูคิดไม่ผิดเลย
ที่ออกมาจากวรกัถ์!"

"คุณหิวบ้างมั๊ยคะ"

น้ำเสียงที่ถามออกอาการห่วงใยชัดเจน หญิงสาวเบือนหน้าจาก
หน้าตางามกว้างมายังผู้สูงวัย สายหน้าซ้าๆ ลดผ้าที่ประคบบกแก้ม
เมื่อครู่ออก ทอดสายตามองเสื้อผ้าเพียงไม่กี่ชุดที่พี่สาวหอบหิ้วออก
จากบ้านมาด้วยความรู้สึกสะท้อนใจ

ห้องชุดขนาดเล็กเป็นของหล่อนและพี่สาวที่ผ่อนเก็บไว้ตั้งแต่
หล่อนเริ่มทำงานใหม่ๆ ชมอักษรส่งเงินมาให้ถนัดวาดช่วยผ่อนจ่าย
ค่าห้องต่อแม่ต้องเดินทางไปเรียนยังต่างประเทศ ในตอนแรกเจ้าตัว
ตั้งใจเก็บห้องนี้ไว้ปล่อยให้คนเช่า แต่เมื่อพี่สาวประสบปัญหาจนไม่
สามารถสู้หน้าอยู่ร่วมบ้านกับบิดาได้ ถนัดวาดจึงย้ายตัวเองออกมา
พำนักยังห้องชุดแห่งนี้โดยมีแม่วันตามมาเยี่ยมบ้างเป็นบางเวลา

ชมอักษรกวาดตามองไปรอบห้องที่มีเฟอร์นิเจอร์เพียงไม่กี่ชิ้น

ชุดรับแขกสีครีมเข้าสู่ชุดกับโต๊ะกระจกตัวเตี้ยจัดวางชิดหน้าต่างซึ่งมองออกไปเห็นวิวกรุงเทพฯ ตลอดจนแม่น้ำสายสำคัญ บริเวณครัวกว้างยาวเพียงสามก้าวเดิน มีตู้เย็นและชั้นวางของกับเตาไฟฟ้าพอให้หุงหาอาหารได้อย่างไม่ลำบาก ห้องนอนกว้างเพียงแค่วางเตียง ชั้นหนังสือกับตู้เสื้อผ้า แล้วยังพอเดินวนไปรอบห้องได้อย่างไม่อึดอัด

ห้องนอนถูกจัดเก็บเรียบร้อยพร้อมผ้าปูที่นอนผืนใหม่ที่แม่วันหามาให้ทันทีที่รู้ว่าชมอักษรจะเดินทางกลับมา เตียงนอนสีขาวสะอาดเรียบสนิทดูไม่รู้เลยว่าเคยมีใครบางคนจบชีวิตตัวเอง ณ ที่ตรงนั้น

หญิงสาวกลิ่นก้อนแข็งๆ ในลำคอ มองสภาพความเป็นอยู่ของถนัดवादด้วยความทรมานใจ คำถามเวียนวนกลับมาใหม่โน่นสำนึกอะไรทำให้ถนัดवादไม่ยอมบอกเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับหล่อน ทำให้ไม่ถึงยอมปิดบังเก็บเงียบเรื่องทั้งหมดไว้เพียงลำพังจนเกิดเรื่องร้ายขึ้น

"แม่วันคะ..."

หล่อนหันมามองหญิงชราทั้งน้ำตา ความอัดอั้นที่ผืนทนมมาตลอดคำหลายลงเมื่อสำนึกชัดว่าจะไม่มีถนัดवादอยู่บนโลกนี้กับหล่อนอีกแล้ว ไม่มีผู้หญิงแสนดีที่คอยปลอบประโลมยามหล่อนทุกข์ใจ ไม่มีรอยยิ้มอ่อนหวานที่คอยเป็นกำลังให้ยามหล่อนท้อแท้ ตลอดมาทั้งที่เข้มแข็งและมุ่งมั่นเกินกว่าพี่สาว แต่คนที่ขาดแคลนแรงใจบ่อยครั้งกลับเป็นหล่อน

ชมอักษรมีถนัดवादเป็นที่พึ่งหลังจากแม่เสียชีวิตไป แล้วทำไมทำไมพี่สาวของหล่อนถึงไม่คิดเช่นนั้นเมื่อมีปัญหา ไปไม่เห็นว่ามีน้องคนไหนพอจะเป็นที่พึ่งพาปรึกษากันได้

"ทำไมคะแม่วัน ทำไมพี่นิตไม่ยอมบอกชม ทำไมพี่นิตถึงทิ้งชมไปแบบนี้"

"โอ้ คุณชมของวัน" แม่วันดึงร่างอันสั่นเทาเข้ามาอกอดไว้กับอก

สะอื้นไปพร้อมๆ กัน

"ชมไม่เหลือใครแล้ว ไม่เหลือใครแล้วจริงๆ ทั้งแม่ทั้งพี่น้องทั้งชมกันไปหมด"

"อย่าคิดอย่างนั้นเลยคะคนดี" หญิงชราดึงตัวหล่อนให้มานั่งลงที่โซฟา กอดศีรษะที่ปกคลุมด้วยกลุ่มผมดำยาวราวกับเส้นไหมไว้กับไหล่ของตน

"แม้วันบอกชมได้มีัยคะว่าเรื่องทั้งหมดมันเกิดขึ้นได้ยังไง" พลังใจที่เคยเต็มเปี่ยมเหือดหายไปจนหมดสิ้น ร่างโปร่งบางที่เคยยืนตรงเชิดหน้าทำท่ายบิดาไม่มีอีกแล้ว คนที่นั่งตัวงอซุกอยู่กับโซฟาขณะนี้ไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อยที่ขาดซึ่งความรัก และต้องการแรงใจจากใครสักคนอย่างที่สุด

ผู้สูงวัยกว่าลำดับความคิดในความทรงจำ ก่อนเริ่มเล่าด้วยน้ำเสียงที่บังคับไม่ให้สั่นเทา

"เมื่อประมาณครึ่งปีก่อน คุณนัดเธอขอท่านเจ้าสัวไปงานเลี้ยงกับเพื่อนแล้วมีโอกาสดูรู้จักกับผู้ชายคนหนึ่ง เธอไม่เคยบอกเรื่องนี้กับใคร คงกลัวว่าท่านเจ้าสัวรู้แล้วจะกีดกัน เพราะตอนนั้นท่านเองก็พยายามจับคู่คุณนัดกับลูกชายเพื่อนอยู่หลายคน คุณนัดแอบคบหากับเขามาได้หลายเดือนโดยไม่มีใครระแคะระคาย จนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้คุณท่านเกิดจับได้ขึ้นมาว่าเธอท้อง เลยพยายามบังคับให้คุณนัดบอกชื่อผู้ชายคนนั้นออกมา ทั้งขู่ทั้งปลอบ แต่คุณนัดเธอกลับใจแข็งไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว เธอรู้ดีว่าถ้าบอกไป ผู้ชายคนนั้นคงต้องเจ็บตัว ไม่ก็ตายสถานเดียว โทษฐานที่มาลักลอบมีอะไรกับลูกสาวท่านเจ้าสัวนรินทร์"

ชมอักษรหนึ่งฟัง แม้ว่าเรื่องราวที่ได้ยินจะกระทบกระเทือนใจจนไม่อาจกลืนน้ำตาที่คลอหน่วยไว้ได้อีก ด้วยรู้ว่าถนัดวาดนั้นตามใจคนเสมอ ไม่ว่าใครต้องการอะไรเธอพร้อมจะให้ได้โดยไม่มีข้อแม้ เธอ

ไม่เคยขัดใจบิดา ไม่เหมือนกับหล่อนที่พูดกับเขาได้ไม่เกินสองคำก็
เถียงกลับเสมอ

ถ้าพินัดไม่คิดว่าผู้ชายคนนั้นสำคัญนัก คงไม่ยอมปิดบังเก็บ
เงียบไว้แม้จะต้องถูกไล่ออกจากบ้าน

คิดแล้วได้แต่เจ็บใจ ผู้ชายคนนั้นมันมีดีอะไร พินัดถึงได้ยอมเสี่ยง
ต่อคำครหา คำพูดติดจินนิทา จนกระทั่งใช้ชีวิตตัวเองเมื่อความฝัน
ทุกอย่างพังทลาย

"คุณหนีออกจากวรรักดีแล้วมาพักอยู่ที่นี้ อีฉันเองที่ตั้งใจจะมา
อยู่ด้วย แต่คุณหนีเธอห้ามไว้ กลัวว่าจะไม่มีใครดูแลทางบ้าน ดูเถอะ
คะ ทั้งถูกด่าถูกประณามถึงเพียงนั้น เธอก็กังห่วงท่านเจ้าสัว"

"ถ้าอย่างนั้นเวลาที่แม่วันมาเยี่ยมพินัด เคยได้เจอเขาบ้างมั๊ยคะ"
หญิงชราได้แต่ส่ายหน้า พลังถอนใจ

"อย่าว่าแต่อีฉันเลยคะ ตัวคุณหนีเองพอย้ายมาอยู่ที่นี้ก็ไม่เคย
ได้เจอเขาอีกเลยเหมือนกัน"

"อะไรกัน หมายความว่าเขาไม่เคยแสดงความรับผิดชอบ ไม่เคย
มาดูแลดูดีพินัดเลยหรือคะ"

แม่วันเงิบแทนคำตอบ

"เขาไม่สนใจ...ไม่แม้แต่ไปร่วมงานศพด้วยใช้มั๊ยคะ"

หญิงชราพยักหน้าแทนคำตอบ

ชมอักษรพยายามฝืนเก็บความโกรธ

"แล้วตอนที่พินัด..." ชมอักษรชะงักคำถาม กลืนน้ำลายลงคออย่าง
ยากเย็น เมื่อสมองช่างจินตนาการเอาแต่สร้างคำถามถึงวินาทีที่พี่สาว
จากไป วนเวียนไม่มีวันจบ

"สองสามวันก่อนหน้านั้น เธอบอกอีฉันว่าจะออกไปหาเพื่อนข้าง
นอก แต่พอกลับมาถึงห้อง คุณหนีก็ดูซีมีๆ ไป อีฉันถามว่าเธอเป็น
อะไร คุณหนีก็บอกแล้วว่าปวดศีรษะกับแพ้ท้องตามปกติ ก่อนอีฉัน